

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania M. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o świadczenie rehabilitacyjne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8
listopada 2018 r.,
na skutek skargi odwołującej się o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w G.
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt VI Ua (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. zmienił, zaskarżony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 czerwca 2015 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 25 sierpnia 2014 r. i przyznano ubezpieczonej M. S. prawo do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 29 marca 2013 r. do dnia 28 października 2013 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej M. S. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia 30 lipca 2013 r. (pkt I), w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt II), oddalił dalej idącą apelację (pkt III) oraz nie obciążył ubezpieczonej kosztami postępowania za instancję odwoławczą (pkt IV).

Sąd Okręgowy w motywach orzeczenia stwierdził, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, z wyjątkiem ustalenia, że pełen okres świadczenia rehabilitacyjnego - jaki przysługuje ubezpieczonej - trwał do dnia 28 października 2013 r. Spowodowane było to błędną oceną opinii biegłego sądowego ortopedy M. G. Biegły wydając opinię za każdym razem przedstawiał bowiem ocenę niezdolności do pracy ubezpieczonej po dniu 1 kwietnia 2013 r. ze wskazaniem na dalsze leczenie przez kolejne 4 miesiące z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy. Istotną okolicznością było to, że opinii tych nie kwestionowała ubezpieczona w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. W protokole rozprawy z dnia 3 czerwca 2015 r. jest stwierdzenie ubezpieczonej, że nie złożyła zastrzeżeń do opinii biegłego, ponieważ była ona jednoznaczna. Sąd Okręgowy podniósł, że z opinii tej wynikało, iż ubezpieczona powinna leczyć dotychczasowe schorzenie przez 4 miesiące a nie przez 7 miesięcy, jak przyjął zaskarżonym wyrokiem Sąd pierwszej instancji, czyniąc w tym zakresie samodzielnie ustalenia, wbrew opinii biegłego. Natomiast do oceny niezdolności do pracy i czasu jej trwania niezbędna jest opinia biegłego sądowego. Wobec powyższego Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczonej przysługiwało świadczenie rehabilitacyjne na okres dalszych 4 miesięcy, co skutkowało zmianą wyroku Sądu pierwszej instancji.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wniosła ubezpieczona M. S., wnioskując o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 listopada 2015 r., wydanego w sprawie VI Ua (...) z odwołania ubezpieczonej przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o świadczenie rehabilitacyjne. Zaskarżając wyrok w całości wskazała na niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 232 k.p.c. a jako podstawę skargi na niezgodność orzeczenia z przepisem art. 232 k.p.c., przez wydanie orzeczenia mimo istnienia przesłanek uzasadniających dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu na okoliczność, czy była ona niezdolna do pracy przez okres dłuższy niż 4 miesiące po dniu 1 kwietnia 2013 r. do dnia 28 października 2013 r., zwłaszcza w sytuacji, gdy jeszcze w dniu 19 listopada 2013 r. była ona niezdolna do pracy, a oparcie orzeczenia o formalną treść opinii biegłego ortopedy doprowadziło do wydania wyroku niezgodnego z prawem. Skarżąca wyeksponowała, że orzeczenie Sądu drugiej instancji uwzględnia literalną

wykładnię treści opinii biegłego, której nie kwestionowała, wychodząc z założenia, że skoro badanie przeprowadzono w dniu 19 listopada 2013 r., gdy była niezdolna do pracy, to oczywistym jest, że świadczenie rehabilitacyjne powinno zostać jej przyznane na maksymalny okres 12 miesięcy. Skoro opinia biegłego była wewnętrznie sprzeczna, to Sąd drugiej instancji powinien z urzędu usunąć te sprzeczności, wzywając biegłego na rozprawę apelacyjną.

Skarżąca zarzuciła, że na skutek wydanego wyroku poniosła szkodę w postaci pozbawienia jej świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 31 lipca 2013 r. do dnia 28 października 2013 r. Ponadto wskazała, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia jest zbyt niska (art. 398² k.p.c.), by w sprawie dopuszczalna była skarga kasacyjna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Są to: oznaczenie wyroku i zakres jego zaskarżenia (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

Każde z tych wymagań - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, LEX nr 1109453; z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, LEX nr 1107125; z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, LEX nr 1219514). Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To

oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 2015 r., II CNP 58/14, LEX nr 1659219; z dnia 11 maja 2017 r., III CNP 40/16, LEX nr 2332305; z dnia 13 lipca 2017 r., I CNP 3/17, LEX nr 2382432; z dnia 10 lipca 2017 r., I CNP 17/17, LEX nr 2338040).

Odnosnie do spełnienia przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że jest ona spełniona, gdy skarżący przeprowadzi wywód prawny, z którego wynika, iż ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania nie są w rozpoznawanej sprawie dopuszczalne albo z innych przyczyn nie mogą zostać skutecznie wniesione oraz że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków procesowych nie jest dopuszczalne lub zostało przeprowadzone w sposób nieskuteczny. Wywód prawny jest zbędny tylko wtedy, gdy do skargi dołączone zostaną odpisy orzeczeń dowodzących, że uruchomienie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne. Wobec tego skarżący musi przedstawić w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku te okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz dowieść ich istnienia i odpowiednio uzasadnić. Powinien zatem wykazać, że np. wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem - w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia tego rodzaju wywodu prawnego skarżący spełnia obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było i nie jest możliwe.

Skarga w rozpoznawanej sprawie nie spełnia warunku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż ogranicza się tylko do lakonicznego stwierdzenia, że „uchylenie orzeczenia w ramach przysługujących stronie środków prawnych było niemożliwe z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia wykluczającą możliwość wniesienia skargi kasacyjnej - art. 398² § 1 k.p.c.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2017 r., III CNP 21/17, LEX nr 2439107; z dnia 15 grudnia 2016 r., I BP 3/16, LEX nr 2184937; z dnia 27 października 2017 r., IV CNP

20/16, LEX nr 2165557; z dnia 29 kwietnia 2015 r., I CNP 38/14, LEX nr 1683402; z dnia 7 listopada 2014 r., IV CNP 27/14, LEX nr 1540141).

Ponadto, stosownie do treści art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego, jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. Skarżąca, jako przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny wskazała art. 232 k.p.c. w oparciu o który zakwestionowała ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy na podstawie wniosków wynikających z opinii biegłego sądowego M. G., których nie kwestionowała na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Tym samym określona przez skarżącą podstawa skargi i formułowane na jej podstawie zarzuty związane są wyłącznie z problematyką ustaleń faktycznych i kwestią skorzystania przez sąd z możliwości dopuszczenia dowodów z urzędu celem ustalenia okresu niezdolności do pracy rokującego odzyskanie zdolności do pracy. Wywody skarżącej są w istocie polemiką z przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji oceną materiału dowodowego i zmierzają do podważenia poczynionych ustaleń faktycznych, które zostały dokonane na podstawie niekwestionowanej przez nią opinii biegłego sądowego. Natomiast Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna, jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienie z dnia 17 kwietnia 2018 r., V CNP 47/17, LEX nr 2499910; z dnia 27 września 2013 r., V CNP 90/12, LEX nr 1375244; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, LEX nr 1103718; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, LEX nr 1109463) i jako taka podlega odrzuceniu.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

